

SVJETIONIK

periodični magazin Zajednice Mondo Nuovo

SVJETIONIK
Hrvatsko izdanje magazina
IL FARO
La luce di un Mondo Nuovo
Dvomjesečno izdanje
Zajednica Mondo Nuovo
god. II , br.11

UREDNIŠTVO: Zajednica Mondo Nuovo
Nunić bb; 22305 Kistanje
tel: 022 785 8580, **fax:** 022 785 8581
e-mail: ivana.buterin@ri.hinet.hr
Web: www.mondo-nuovo.hr

Naklada: 1000 kom.
Tisk: Tiskara Malenica d.o.o.

ISSN 1847-4934

Izdavač
Zajednica Mondo Nuovo

Glavni urednik
Alessandro Diottasi

Uredništvo
Ivana Buterin
Jurica Gluić

Grafička priprema
Jurica Gluić
Zajednica Mondo Nuovo

U OVOM BROJU

- 3 UVODNIK**
Vama... koji ste uspjeli i vama koji još pokušavate
* Alessandro Diottasi
- 4 ŽIVOT I ZAJEDNICA**
Odluka za živjeti slobodno...
* Željko Ž.
- 6 ŽIVOT U ZAJEDNICI**
Prva ispravna stvar koju sam napravio
* Željko B.
- 7 ŽIVOT I ZAJEDNICA**
Život je lijep i bez droge
* Marin Vuksan
- 8 ŽIVOT U ZAJEDNICI**
Ponovno pronađeni osjećaji
* Marin O.
- 9 DRUŠTVO I ZAJEDNICA**
Projekt Hrvatskoga zavoda za zapošljavanje
* Redakcijski uradak
- 10 ŽIVOT U ZAJEDNICI**
Moji strahovi...koje želim pobijediti
* Gianluca M.
- 12 ŽIVOT U ZAJEDNICI**
Dnevnići - Isječci iz života zajednice
- 13 ŽIVOT U ZAJEDNICI**
Zajednica, prijateljstvo...pozitivne stvari u životu
* Marko K.
- 14 ŽIVOT I ZAJEDNICA**
Ponosan na mali korak prema naprijed
* Željko Juraga
- 15 ŽIVOT I ZAJEDNICA**
Priča jedne mame
* Mira Kenji

Vama... koji ste uspjeli i vama koji još pokušavate

Alessandro Diotassi *

Kada ste došli na vrata naše zajednice, izgubljeni, slomljeni i psihički, fizički i moralno izgubljeni, nitko se ne bi kladio na ono što će vam donijeti budućnost.

Niste očekivali da vas tamo čeka individualna borba sa samim sobom. Iako ste bili okruženi sa drugim osobama ta individualna borba je teško osvojiva. Ali svi oni koji ne odustaju i koji su shvatili što znači lijepši ili bolji način života, danas mogu ponovno biti sretni da žive život bez raznih opojnih sredstava za "biti bolje". Ali iznad svega biti sretni zbog saznanja da ste pobijedili u borbi u kojoj bez pomoći zajednice bi teško došli do toga životnoga uspjeha i riješili se ovisnosti.

Znam vrlo dobro da nije bilo lako doći do ciljeva koje smo zajedno zacrtali. Ali ako mi dozvolite savjet, u današnjemu svijetu nije lako živjeti nikome i upravo je to ono što želim podijeliti u ovome tekstu sa svima vama.

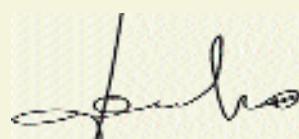
Zajednica je, zamislimo, kao jedna luka na moru. Do nje se dođe onako kako ste već došli. Istovarimo sve ono što imamo unutar nas (sve naše gluposti koje smo radili) i utovarimo novu robu (vrijednosti koje čine život boljim i sretnijim), i ponovo zaplovimo na jedan bolji i kvalitetniji način prema sigurnijem, ljepšem i boljem načinu života koje svi zaslužujemo. Dok ste u zajednici to se čini lagano. To znam ja koji pišem, a znate i vi koji čitate.

Zbog toga želim posebno reći momcima koji idu prema kraju programa, a i svima ostalima koji će tek doći do toga da postanu bolje osobe. OK, danas jeste dobro. Ali... Dopustite da vas podsjetim da vaš program ne završava onoga dana kada izadete iz zajednice. Upravo "zajednica u vama" je ono što se treba nastaviti. To znači biti odgovorna osoba i biti čovjek. Ne očekujte da će vas netko nagraditi zato što ste izašli iz okova droge i tog načina života ili da će vam reći bravo! Očekujte upravo suprotno.

Vjerojatno će vam i vaša djeca ili supruge buduće nababati na nos vašu prošlost. Ili neki poslodavac koji će gundati kada dozna odakle dolazite...Ali ne brinite i idite naprijed uzdignute glave. Sjetite se uvijek

našega mota da uvijek dan dolazi nakon noći i da sunce dolazi nakon oluje. Kada izadete iz zajednice nemojte misliti da se svijet vani promijenio. Vjerljivo jestе, ali na gore. Oni koji su se trebali promijeniti ste upravo vi sa vašim novim načinom razmišljanja i pogledom na život i svim onim stvarima koje vam je zajednica pružila. Novi ideali, vjera u Boga koju smo zajedno pronašli i saznanje da u svakome novom danu se treba dobro potruditi za tanjur hrane ili za platiti stan u kojem živimo. To ćete uspjeti samo ako stavite u praksu ono što smo zajedno naučili u našoj zajednici: sa poštenim radom, sa odgovornošću, sa poštovanjem prema svima, organizacijom i redom u poslu, sa normama sigurnosti i poštenim i iskrenim odnosom prema ljudima koji nas okružuju. Ti novi odnosi nakon zajednice trebaju biti odnosi razumijevanja, dijaloga, brige za drugoga, poštovanja i svih onih vrijednosti koje smo zajedno stvarali. Sve najbolje u novoj godini i čestit Božić svima i buditi nositelji toga novoga svjetla i čestitosti koju svi imate u sebi.

Želim vam svima beskrajno dobro, kao sto sam siguran i u vaše prema meni.

* Osnivač Zajednice
Mondo Nuovo

Odluka za živjeti slobodno...

Željko Ž.

Napisati nešto o sebi nije baš jednostavno. Moja priča ne razlikuje se mnogo od priča ostalih momaka koji se nalaze zajedno sa mnom u zajednici. Mada svatko od nas ima nešto posebno što ga je odvelo na krivi put. U ranome djetinjstvu ostao sam bez majke koja je iznenada umrla što mi je promijenilo život iz temelja. Postao sam zatvoren, izbjegavao društvo, bio sam sám i na taj način patio. Nakon nekoliko godina počeo je i rat što je također negativno utjecalo na moj život. Zbog očevog posla sam bio razdvojen od njega i brata te sam u tome periodu živio sa bakom i didom. Tada sam i promijenio kvart i tamo upoznao dečke koji su već pušili marihanu. Vrlo brzo, što iz znatiželje a što iz razloga da budem prihvaćen u tome društvu sam počeo i ja. U to vrijeme sve je to bilo zezancija i nešto normalno što svi rade, pomalo sam počeo dolaziti u kontakt s drugim drogama dok sam heroin izbjegavao vidjevši što je učinio mekim mojim prijateljima. Međutim, moje druženje s drogama se je nastavilo i s vremenom počeo sam se osjećati sve gore, postao sam nezadovoljan svojim životom, depresivan i upao u krizu iz koje nisam znao pronaći izlaz.

Najjednostavnije je bilo posegnuti za heroinom jer sam iz priča momaka koji su ga već konzumirali znao njegovo djelovanje i prepostavljao sam da će mi «pomoći».

Nažalost, to moje prvo uzimanje heroina toliko mi se svidjelo da idućih destak godina nisam prestao sa konzumacijom. Kako se to obično dogodi u ovakvim slučajevima nije se ništa promijenilo nego dapače sve se okrenulo naopako i postalo još gore, imao sam lažni osjećaj da je sve u redu, da su problemi nestali, a u stvarnosti tonuo sam sve dublje. U tom razdoblju učinio sam mnogo ružnih stvari zbog kojih danas žalim, ali prošlost se ne može mijenjati i zato se danas trudim živjeti na pravi način, slobodan s uzdignutom glavom.

U toku ovisnosti pokušao sam se skinuti sa heptanonskom terapijom, međutim, nije bilo uspješno, također sam na neko vrijeme promijenio sredinu, ali ni to nije donijelo rezultate. U principu znao sam mnogo momaka ovisnika od kojih su se rijetki «skinuli» i to jedino odlaskom u zajednicu tako da sam dugo u podsvijesti znao da je to jedini način za mene.

...Danas mogu reći da sam sretan što sam izabrao zajednicu kao put k izlječenju i u njoj sam upoznao puno ljudi i sve mogu nazvati prijateljima jer razlika od prijateljstva vani je ta što ne postoje nikakvi interesi između nas osim pomoći jedan drugom da se izađe iz problema ovisnosti...

Kao i većina ovisnika koliko god sam želio prestati uzimati heroin toliko me je držao u šaci da mi se nije ni ulazilo u zajednicu, međutim, nisam imao izbora jer sam vani tako reći doslovno ostao bez svega, bio sam običan sluga heroinu. Moj prvi dojam kada sam ušao u zajednicu bio je da su svi oko mene u najmanju ruku čudni. U zajednici postoje pravila ponašanja kojih se u životu nikada nisam pridržavao i bilo mi je užasno teško sve to prihvatiti. Međutim, malo po malo i uz veliko strpljenje operatora i ostalih momaka pomalo sam se počeo mijenjati, također naši svakodnevni razgovori koje vodimo između nas, pridržavanje i poštovanje kršćanskog načina života počelo je djelovati na mene pozitivno i danas osjećam promjenu na sebi.

U toku programa nakon nekog perioda postoje provjere što znači odlazak kući na tjedan dana da bi momak u vanjskom svijetu mogao isprobati ono što je napravio na sebi u toku programa.

Nažalost, ja sam na jednoj provjeri pao na ispitu, ali za mene je to bila dobra škola tako da sam danas siguran u sebe više nego ikad. Puno stvari sam naučio u ove tri godine provedene u zajednici uz pomoć naše voditeljice Ivane, svih operatera i naravno Sandra, utemeljitelja naše zajednice. Zbog svih njih danas vjerujem u budućnost i sigurno ću ostati u kontaktu s njom čitav život.

Danas mogu reći da sam sretan što sam izabrao zajednicu kao put k izlječenju i u njoj sam upoznao puno ljudi i sve mogu nazvati prijateljima jer razlika od prijateljstva vani je ta što ne postoje nikakvi interesi između nas osim pomoći jedan drugom da izađe iz problema ovisnosti.

Za kraj želim reći da za svakog ovisnika ima nade, bitno je samo da se odluči živjeti slobodno i zajednica će mu pomoći u tome.

Prva ispravna stvar koju sam napravio

Željko B.

Z ovem se Željko, imam dvadeset i šest godina i rođen sam u Osijeku. U zajednici Mondo Nuovo nalazim se zbog ovisnosti o drogama, međutim, zadnjih godinu dana drogiranja to je isključivo bio heroin te želim reći nešto o tome što je heroin i što čini od čovjeka. Danas nakon četrnaest mjeseci Zajednice i ne volim govoriti baš tako rado o drogi. Prvi put sam bio u dodiru s drogom sa četrnaest godina, a to je bila marihuana. U srednjoj školi sa šesnaest godina prvi put sam probao heroin i nije da mi se baš svidio, međutim, s vremenom to je jednostavno postalo dio mog života za što sam ispočetka mislio da je jedna normalna stvar sve dok nije došla ona crna strana te priče te se sve dešavalо neočekivano, problem za problemom, krađe, prevare, policija i tako godinama u krug. Mislio sam da mogu protiv tog svega, ma tako je i izgledalo, ali nisam bio svjestan da sam polako, ali sigurno rasturio obitelj. Problem je bio u tome što mi moj ponos nije dao da priznam da imam ozbiljnih problema sve do jednog dana kada nisam shvatio da sam ostao sam s heroinom i hrdom poznanika točnije ovisnika te sam odlučio potražiti pomoć, ali ne sa nekom velikom dozom vjere jer sam i prije pokušavao po drugim zajednicama i uvijek bezuspješno. Međutim, danas nakon četrnaest mjeseci boravka u Zajednici mogu reći da je ovo prva ispravna stvar koju sam napravio u mom životu. Trebalo je proći dugo vremena u Zajednici da se pomirim s tim da će se prestati drogirati i da sad moram prihvati neki način života točnije onaj normalni život koji nisam poznavao te je tako jedan određeni period bilo problema i želje za odlaskom i povratkom starom životu. Međutim, uvjek je bilo nešto što me je držalo ovdje, ne znam, možda su to ljudi s kojima živim ovdje, možda Bog, ali možda ono zadnje što sebi nikako nisam mogao priznati, a to je da sam prihvatio da mi to treba i da to trebam odraditi. Iako je ta borba trajala šest mjeseci i stalno je bilo problema te sam se počeo osjećati bolje i čim je došlo do toga odlučio sam otići i nakon svih nagovaranja i pokušaja ljudi koji su mi u biti htjeli dobro ipak sam otisao iz Zajednice.

I spočetka mi se činilo da je sve normalno, ali samo nakon sat dva došlo je do toga da sam opet uzeo heroin, međutim, to više nije bio onaj stari osjećaj te sam ubrzo shvatio da sam opet sam i izgubljen i da sve ono što su mi govorili drugi u biti ima smisla, a jedna bitna činjenica je to što je bilo u tih šest mjeseci tj. da sam ipak stekao prave prijatelje koji me shvaćaju onakavog kakav jesam i koji mi zbog toga žele pomoći. Nadalje, shvatio sam da sam dosta godina izgubio uz heroin uništavajući obitelj i sve one koji mi žele pomoći i da više ne bih trebao bježati od činjenica i realnosti te sam odlučio da trebam ispraviti svoje postupke i vratiti svima onima koje sam uništavao te sam odmah drugi dan odlučio nazvati i pitati da li se mogu vratiti u Zajednicu i bio sam spreman na sve. Sada je prošlo još osam mjeseci te sam jako zahvalan Sandru i Ivani što su me odlučili primiti odmah jer sam u ovih osam mjeseci naučio dosta stvari koje su potrebne za život i promjenio sam mišljenje o svemu, a kako i ne bi kada sam nakon deset godina prvi put vidio majku i brata nasmijane, a to su stvari koje se čovjeku ne mogu platiti. Nadam se da će s vremenom rješiti svoj najveći problem, a to je strpljenje jer i dalje osjećam da ima toga što trebam vratiti i mojoj obitelji, a i Zajednici, a ako mene pitate ostalo će doći samo po sebi.

Život je lijep i bez droge

Marin Vuksan

Stići do kraja programa je jedna velika sreća za svakog dečka u Zajednici te treba uložiti veliki trud da bi promijenili naše načine razmišljanja i ponašanja. Prije svega treba shvatiti naše probleme koje godinama nosimo u sebi, sve naše paranoje, neodgovornosti, bježanje od stvarnosti i problema što svatko od nas nosi u sebi i nikada nismo imali hrabrosti pričati o svim tim stvarima ili iz straha da ćemo biti neshvaćeni ili neprihvaćeni u društvu što nas okružuje.

Kada sam odlučio ući u Zajednicu uz pomoć moje obitelji mislio sam provesti malo vremena u Zajednici jer sam uvijek mislio da svoje probleme mogu sam rješiti pa tako i moj problem ovisnosti o drogama. Naprotiv, mislio sam da i nemam tako velike probleme da bi trebao provesti tri, četiri godine u Zajednici što je za mene bilo nezamislivo. Već nakon nekoliko mjeseci provedenih u Zajednici počeli su izlaziti moji problemi u odnosu s ostalim osobama, moja zatvorenost, sramežljivost, nervozna, nepovjerenje u ostale osobe, neodgovornost, nepovjerenje u osobe koje su mi govorile ispravne stvari da bi mi pomogli

izaći iz mojih problema, mojeg egoizma jer sam mislio da sve mogu sam rješiti.

Nakon što sam prihvatio da moram mijenjati moje načine razmišljanja, ponašanja, a između svega da trebam imati vjere u Zajednicu i dečke koji me okružuju jer su oni to sve prošli prije mene i žele mi samo pomoći da izadem iz mojih problema.

Tijekom vremena provedenog u Zajednici shvatio sam da uz pomoć odgovornosti prema drugima i sebi mogu postati jedna odgovorna osoba koja želi napredovati i raditi ispravne stvari tj. sve suprotno od onog što sam radio prije ulaska u Zajednicu.

Odgovornost me je dovela do kraja programa u Zajednici zbog čega sam jako sretan jer nakon dugo vremena sam napravio jednu ispravnu i odgovornu stvar kako treba, uvijek uz pomoć Sandra i svih ostalih u Zajednici.

Ove godine, na fešti sv. Ante nakon svečane mise, Sandro je odlučio dati blagoslov meni zajedno sa još tri dečka iz Zajednice, Simone, Matija i Pero. Prije blagoslova bio sam jako uzbuđen i sretan, imao sam jedan osjećaj koji se ne može opisati, sreća, zadovoljstvo, ne znam ni sam kako opisati taj osjećaj, nešto prekrasno.

U jednom trenutku kada sam osjetio Sandrov zagrljav, moje srce je počelo tako jako kucati da sam počeo plakati od sreće bez ikakvog srama ispred svih osoba koje su bile prisutne jer sam unutar sebe znao da sam prvi put napravio jednu ispravnu stvar. Prije Zajednice je bilo nezamislivo da plačem ispred nekoga jer sam se uvijek predstavljao kao jedna jaka osoba koja nikad ne pokazuje svoje osjećaje.

U jednom trenutku kada sam zagrljio mojeg rođaka Petra koji je završio program u Zajednici počeo sam plakati još više jer smo prošli dosta godina zajedno u istom prob-

lemu ovisnosti o drogama. Dok smo bili zagrljeni počele su mi letiti misli o ružnim stvarima koje smo radili sebi i svima koji su nam želili dobro i poželio sam da se to više ne dogodi meni i nikome drugom jer sam napokon shvatio koliko je život lijep bez droge. Kraj programa ne znači da je tu sve gotovo i da se može ići kući kao što dosta puta misle naši roditelji kada jednom da smo dobro jer tada počinje borba za život.

Meni je kraj programa dao još više volje i želje za napredovanjem i svladanjem mojih problema na koje nailazim svaki dan.

Ponovno pronađeni osjećaji

Marin O.

Bio sam ovisnik više od deset godina i u tom periodu droga mi je jednostavno blokirala osjećaje prema drugima tako da sam se uz sve osobe oko sebe osjećao sam. Samoča je sigurno jedan od glavnih razloga što sam ušao u zajednicu. Hladnoća prema drugima ili bolje recimo poteškoća u iskazivanju osjećaja pratila me je i u zajednici pa sam prve mjesecе u zajednici proveo hladno prema svima pa tako i prema Sandru. U početku mi je bilo teško zagrliti ga tako da sam mu mjesecima kad god bi me htio zagrliti davao ruku na što je on bio jako ljut. Nakon nekog vremena počeo sam pričati o svojim osjećajima i osjećao sam se puno bolje.

Danas svaki put kad se bliži susret sa Sandrom osjećam se zadowoljno kad ga vidim i kad mi kaže da mu falim ili tome nešto slično jako mi je drago i svaki put kad odlazi jako mi je žao i želio bi da ostane još malo. Zadnji put kada je bio u Nuniću pričao sam s njim o tijednu kada sam bio kući tj. provjeri i o poslu koji trenutno radim u zajednici, a to je gradnja pekare.

Nisam ga mogao pratiti kada smo razgovarali o poslu jer je svaki dan izlazio s novim idejama za nastavak gradnje. Bez obzira na sve Sandra sada gledam na drugačiji način, zavolio sam njegov način ophođenja s momcima i impresioniran sam njegovom iskrenošću te mi je želja jednog dana ostati blizu zajednice i Sandra. Na ovom putu otkrivam vrijednosti koje nisam nikad imao ili koje sam izgubio. Kad je jednom prilikom Sandro pitao nas dečke što vidimo u njemu i zašto mu želimo dobro, na njegovo pitanje sam odgovorio da mu želim dobro zato što mi spašava život na što je on odgovorio da ga ja

spašavam sam, a da mi on u tome pomaže.

Prije petnaest dana Sandro je bio u Nuniću i bilo mi je jako draga što sam mu mogao biti blizu, tih dana njegovog boravka s nama osjećao sam se jako dobro, pun volje i snage. Sandro je sigurno jedna od osoba koje će mi ostati u trajnom i lijepom sjećanju.

*Projekt Hrvatskoga zavoda za zapošljavanje za poticanje obrazovanja i zapošljavanja liječenih ovisnika

* Redakcijski uradak

Područne službe Hrvatskoga zavoda za zapošljavanje su tijekom 2009. i 2010. godine kontinuirano provodile mjere za poticanje obrazovanja i zapošljavanja liječenih ovisnika o drogama sukladno Nacionalnoj strategiji suzbijanja zlouporabe droga i Akcijskome planu suzbijanja zlouporabe droga za razdoblje od 2009. do 2012. godine. Mjere poticanja obrazovanja i zapošljavanja ostvarivana su kroz aktivnosti profesionalnoga usmjeravanja te mjera sufinanciranja i financiranja obrazovanja i zapošljavanja iz Nacionalnoga plana za poticanje zapošljavanja. Područne službe Zavoda za zapošljavanje u provedbi projekta resocijalizacije bivših ovisnika zadužene su za slijedeće aktivnosti:

- provođenje profesionalnoga usmjeravanja i procjena radne sposobnosti
- izrada mišljenja o korisnicima koji će biti uključeni u program obrazovanja
- uključivanje korisnika u program obrazovanja
- pismeno izvještavanje nadležnoga Centra za socijalnu skrb o korisniku koji je uključen u program
- povezivanje bivših ovisnika koji su završili obrazovni program s potencijalnim poslodavcima
- vođenje evidencije o ovisnicima prema evaluacijskome obrascu
- dostavljanje evaluacijskih podataka uredu za suzbijanje zlouporabe droga
- kontinuirana suradnja s koordinatorima iz Centara za socijalnu skrb, Službi za prevenciju ovisnosti i terapijskih zajednica u provedbi projekta

Tijekom 2009. i 2010. godine Zavod je sudjelovao u realizaciji obrazovnih programa putem mjera zapošljavanja ili lokalnih partnerstava u koje su bila uključena 43 liječena ovisnika o drogama. Zanimanja za koja su se kandidati ospozobljavali su bila slijedeća: njegovateljica, kuhan, knjigovodstveni operater, vozač viličara, građevinska zanimanja te sistemski i mrežni administrator.

Do kraja 2009. godine zaposleno je 14 korisnika Projekta resocijalizacije liječenih ovisnika na ovaj način.

Plan dalnjih aktivnosti Hrvatskoga zavoda za zapošljavanje u provedbi projekta zapošljavanja i obrazovanja bivših ovisnika uključuje:

- provođenje svih dosadašnjih aktivnosti za koje je Hrvatski zavod za zapošljavanje zadužen
- nastavak promicanja Projekta i informiranje potencijalnih korisnika
- nastavak savjetovališnoga rada čiji je cilj motiviranje bivših ovisnika za uključivanje u aktivnosti Projekta
- informiranje poslodavaca o mogućnostima sufinanciranja zapošljavanja rehabilitiranih ovisnika
- intenziviranje suradnje s terapijskim zajednicama i udrugama liječenih ovisnika kako bi se unaprijedile mogućnosti motiviranja liječenih ovisnika za uključivanje u Projekt

Moji strahovi... koje želim pobijediti

Gianluca M..

Puno stvari koje se događaju oko nas su posljedica bezbrojnih strahova koje često držimo skrivene unutar svakoga od nas. Iza pojedinog događaja ili pojedine stvari koja ne ide nalazi se strah kojeg već dugo vremena držimo unutar sebe i nismo ga sposobni izraziti, suočiti se s njim te ga rješiti.

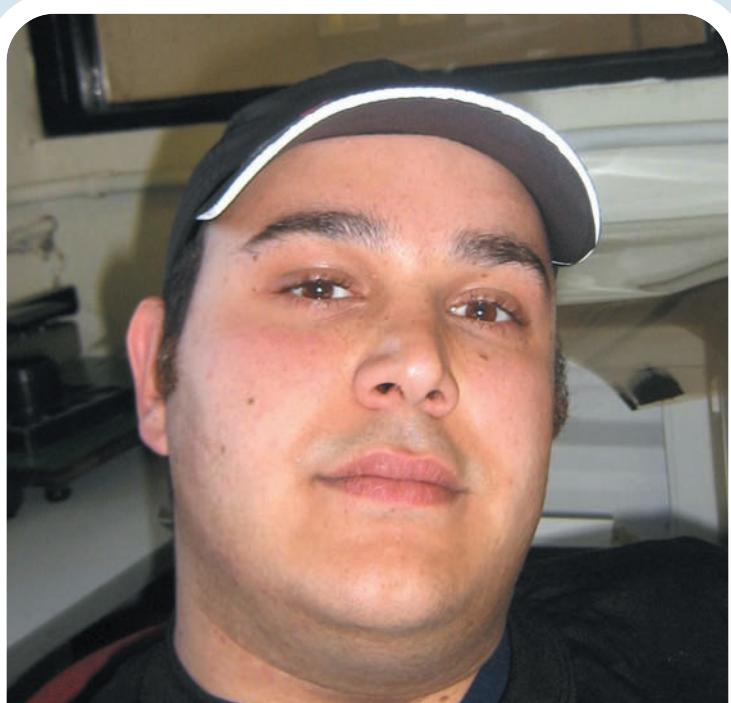
Naše nesigurnosti, slabosti, sumnje utječu na naš duševni mir i na naš život: dovode nas do toga da gledamo stvari kako ih mi želimo vidjeti te da činimo sve kako naše poteškoće ne bi isplivale na površinu i zbog toga ne uspijevamo pronaći vjeru u sebe.

Sve do nedavno nisam nikada bio sposoban imati samopoštovanje te sam često čak previše imao snove i želje koji su s vremenom postali stvarnost, ali ne na pravi način i s malo zadovoljstva.

«Kupljena» prijateljstva sa željom da budem prihvaćen što je po meni bilo u redu, stvari koje su se morale držati pod

svaku cijenu pa i one pogrešne, djevojke kupljene lažima te lažnim načinima i poklonima.

Zapravo nedostatak iskrenosti je uništio sve pozitivno što me je okruživalo što je dovelo do toga da sam se izolirao i okružio sa negativnosti i lažnim zadovoljstvima.

Kada razmišljam o mom odrastanju nije mi ništa nedostajalo, sve je išlo po pravilu bez nereda, bez droge, jedan normalan život, ali koji je uvijek bio uvjetovan egoizmima mog karaktera koji je često dovodio do toga da sam bio lažan. Iako sam u očima drugih izgledao siguran i snažan, unutar sebe sam bio nesiguran, slab, sramežljiv te sam se suočavao s poteškoćama pomoću laži i bajki koje sam pričao kako se ne bi osjećao manje vrijedan, ali sam ustvari bio nesretan i nezadovoljan i to me je još više dovodilo do pogrešnih situacija...

Kako sam odrastao sve više sam se susretao sa situacijama gdje sam se prilagođavao svakoj mogućoj situaciji samo kako bi zadržao ono što sam htio i želio, ali s pogrešnim rezultatima... Moje prve ljubavi sve su završile zbog mojih pogrešaka u ponašanju koje i sad tek djelomično mogu shvatiti. Puno puta moje

ljubavne veze su započinjale sa stvarnim osjećajima, ali poslije s vremenom osjećaji su se ugasili jer su bili temeljeni na snovima koji se nikada nisu ostvarili zbog nesposobnosti da vjerujem u osobu bez da između nas stavim ljubomoru i laž...

Zatim je došao kokain, stvar koja me je više od bilo koje druge dovela do toga da sam se u potpunosti promijenio i dotaknuo dno.

...Ne treba gledati u prošlost i živjeti u grižnji savjesti već se u tome treba naći snaga kako bi se stvorila bolja budućnost. Poštena, iskrena, prava... sačinjena od pozitivnih i realnih stvari. Jedini način da dođem do tog cilja je da otvorim srce ovoj Zajednici u kojoj sam pronašao osobe koje imaju iskustva i koje mi mogu dati puno i koji mi samo žele pomoći.

Prvi motiv za uzimanjem kokaina je bio što sam bio član društva kojega je koristilo te nisam htio biti manje vrijedan od njih te sam se htio zabavljati na isti način kao i oni. Poslije s godinama, kokain je postao rješenje za svaku stvar, alternativa za suočavanje s problemima i s vremenom umjesto da pronalazim rješenja sve je počelo ići na gore gdje sam se dovodio u situacije iz kojih samo Bog zna kako si nisam učinio još nešto gore.

Sada kada sam u Zajednici nakon što sam prvih pet mjeseci proveo na svoj stari način, počinjem gledati sve što se dogodilo u mojih 25 godina života i zbog svega me strah jer osim što moram pronaći stabilnost i živjeti kakav jesam svoj put u Zajednici, vidim da je moja prošlost mogla biti drukčija samo da sam bio iskren sam sa sobom i s drugima... U Zajednici sam uz pomoć prijatelja, te putem razgovora s operatorima, psihologozima i sa Sandrom shvatio sve svoje pogreške i loše stvari koje sam učinio, a koje nisam činio iz zločestoće već iz strahova i slabosti.

Duboko sam tužan zbog svih vrijednosti koje sam imao i koje sam izgubio tj. zbog sveg dobrog i iskrenog što sam mogao imati, a što sam izgubio zbog svojih egoizama i nebrige. Nedostaju mi ono malo pravih prijatelja koje sam imao, međutim, prvo mi nedostaju osjećaji mojih roditelja koje sam toliko puta ostavio same te se nisam brinuo o njima, zatim dječovi i bake koji su me pratili u mom odrastanju i koje sam zajedno s ostalim rođacima stavio sa strane pa sve do djevojke s kojom je moj život imao smisao i skojom sam bio dobro, ali sam joj zbog droge donio samo patnju te sada razumijem koliko sam i s njom bio lažan.

Međutim, ne treba gledati u prošlost i živjeti u grižnji savjesti već se na tome treba naći snaga kako bi se stvorila bolja budućnost, poštena, iskrena, prava sačinjena od pozitivnih i realnih stvari. Jedini način da dođem do tog cilja je da otvorim srce ovoj Zajednici koja se sastoји od osoba koje imaju iskustva i pravih osjećaja kojih mi mogu dati puno i koji mi samo žele pomoći. Moram izbaciti sve ono što je negativno u meni kako bi se mogao napuniti sa vrijednostima koje su mi često nedostajale s time da shvatim da nema ljepše stvari od suočavanja s osobama koje te mogu razumjeti na realan i iskren način kako bi zajednički došli do cilja koji može dati smisao mom životu.

ŠVJETIONIK

Život u Zajednici

Dnevnići...

Isjecci iz svakodnevnoga života Zajednice. Na stranicama dnevnika koje dečki pišu svakoga dana iznose svoje osjecaje, strahove, probleme, želje i sve one stvari koje svakodnevno žive i proživljavaju

Dan je protekao mirno i tako se osjećaju i dečki. Malo me zabrinjava Goran jer izvana izgleda miran, ali mislim da unutar njega nije tako. Sutra ekipa ide u Italiju i stvarno mi je zao što ne idem s njima, ali se ne zamaram previše s time jer sam svjestan da i ovdje ima posla i da cemo se provesti lijepo.

Potruditi cu se biti još pristupačniji za sve dečke.

14. 12. 2010 Marin O.

Dan je prošao u pozitivnome ozračju. I klima u centru je pozitivna. Sve u svemu se osjećam prilično dobro, ali ponekad još uvijek nisam sa glavom potpuno u zajednici. U posljedne vrijeme često razmišljam što mogu raditi nakon zajednice, koju vrstu posla. Kao kuhar ne mislim više raditi jer mi se to ne sviđa previše i to me pomalo zabrinjava. Nadam se da ću pronaći nešto što će me ispunjavati.

04.01. 2011 Danijel S.

Nedjelja je protekla mirno. Ujutro sam se trudio obavljati poslove sa voljom i zeljom što mi je i uspijevalo. Nisam imao drugih misli osim onoga što sam trebao obaviti. Sa dečkima se sve više nalazim i vidim da postoji prijateljstvo među nama. Negativno što sam vidio kod sebe je to što nemam dovoljno strpljenja i što sve želim obaviti na brzinu. Shvaćam da tako ne ide. Zadovoljan sam što sam u Zajednici jer osjećam da mi ovdje žele dobro. Moj cilj za slijedeći tjedan je ići više u susret ostalima.

16. 01. 2011 Aleksandar Z.

Zajednica, prijateljstvo... pozitivne stvari u životu

Marko K.

Prošla je godina dana od kako sam bio prvi put u Nuniću. To je bila fešta komune za sv. Antu. Tog puta sam išao s roditeljima vidjeti brata. Sjećam se da sam gledao sve oko sebe, momke, brata i na tren sam pomislio da i meni to treba, ali na kraju kao i uvijek zaključio sam da mi to ne treba jer ja nisam ovisnik. Prošlo je od fešte još četiri mjeseca i ja sam i dalje muljao i lagao roditeljima i curi, ali na kraju više nije išlo. Bio je tjedan roditelja u Nuniću i otac je išao tamo jer ga zanima to sve. Ja sam znao da će mu tamo reći da ja još uvijek nisam dobar i da poslije toga nemam puno više izbora. Sve te godine laganja i tog života bližile su se kraju i nisam znao šta da radim. Otac je nazvao majku i rekao da se ja i dalje drogiram i da momci kažu da nije potrebna Zajednica. Kad me majka pitala da li je to istina razmišljao sam na trenutak što da kažem... mogao sam opet lagati kao i prije, ali u taj tren sam pomislio i na to da mi je dosta laganja cijeli život i paranoja i priznao sam sve. Pristao sam da idem u Zajednicu, ali to sam rekao samo da se roditelji smire i nisam mislio ići.

Prošlo je još neko vrijeme i ušao sam u Zajednicu. Sada je osam mjeseci od kako sam ušao u Zajednicu. U početku sam razmišljao da moj život tj. moja mladost završava u Zajednici. Stalno sam razmišljao da mogu sam ostaviti drogu, da to mogu bez Zajednice. Kako je vrijeme prolazilo, polako sam shvaćao što je ustvari Zajednica i zbog čega mi je potrebna. Vidim da je droga samo posljedica problema i kompleksa koje nosim u sebi i da mi u vezi s time može pomoći samo Zajednica i momci oko mene. Sretan sam jer sam otkrio što ustvari znači prijateljstvo i što sada vidim pozitivne stvari u životu i sve to mi daje snagu da ustrajem na tom putu koji sam započeo.

Nedavno je bila fešta u Nuniću i znao sam da će doći moji roditelji. Bio sam sretan što će ih vidjeti nakon toliko vremena, ali istodobno sam osjećao i neki strah, zbumjenost jer nisam znao što će sad pričati s njima, što oni očekuju, što ja očekujem... ne znam kako bi opisao trenutak kad su došli, znam da sam se u svemu tome osjećao sretno! Vidio sam da su oni sretni, sretni kako već dugo godina nisu bili jer sad znaju da smo brat i ja na pravom mjestu.

Ponosan na mali korak prema naprijed

Željko Juraga

Nekako sam odugovlačio sa početkom pisanja ovog članka misleći da moram prvo preletiti u glavi sve ono što je bilo poslije mog izlaska iz Zajednice, međutim, na kraju sam sjeo i shvatio da će biti jednostavno, da ću ovo napisati iz prve. Godina dana je prošla, da, mogu reći da sam ponosan – ne ponosan zbog toga što sam napravio ne znam što, ponosam sam jer nisam napravio korak unatrag, tek možda jedan mali prema naprijed, ali meni je veliki.

Iskreno prije nego što ću izići iz Zajednice nekako sam se trudio posložiti kockice u svojoj glavi, prva stvar što mi je pala na pamet, gdje moram biti jak, a prije sam bio jako slab bilo je strpljenje. Ono je bilo jako bitno na samom početku, čekanje i upornost su se podrazumijevali, a prvi dobri rezultati su došli sami po sebi. Očekivanja su bila normalna, problemi su dolazili, ali sam bio dobro istreniran i naučen da me ne bacaju u neki očaj i paranoju, nego da još više zasučen rukave i krenem naprijed.

Odluka gdje ću i kako ću nastaviti živjeti poslije Zajednice nije bila laka no igrom slučaja na kraju sam se odlučio za Zadar i nisam pogriješio. Prvi period je bio dosta neizvjestan jer sam imao misiju naći posao no duboko sam vjerovao da ću uspjeti i to mi je davalo snagu da ne odustajem. Strpljenje što sam spomenuo na početku na kraju se isplatilo uz moju upornost, a i neizmjernu pomoć ljudi koje sam znao i koji su vjerovali u mene na kraju sam počeo polako «slagati» svoj život.

Moram napomenuti da tih prvih mjeseci nisam bio svjestan tih nekih stvari tog života vani jer tri godine u Zajednici jednostavno su napravile određeni sklop razmišljanja i reagiranja u mojoj glavi da mi se čini da je onaj život u Zajednici bio idealan, pošten, ravnopravan, čist, jednostavno napravljen da ti svaki trenutak u danu prođe u nečem korisnom. Mogu reći da sam sretan i iz tog razloga što sam često isticao da me je Zajednica naučila životnoj jednostavnosti, pozitivnom razmišljanju i ne bacanju nepotrebognog filozofiranja u zrak od kojeg nitko nema koristi.

Taj stav da je dobro i da će biti bolje, svaki dan mi daje snagu, jednostavno se trudim naći nešto pozitivno pa čak i u onom danu kad vam se čini da nije bilo ništa dobroga.

Poslove sam mijenjao, situacija je takva kakva je, ali sam pokušavao iz svega toga nešto naučiti o sebi, o ljudima i na kraju krajeva iskoristiti to vrijeme da mi prođe korisno.

Nekad ovako kad sjednem sa prijateljima ili s obitelji dok razgovaramo čini mi se da se dosta toga dogodilo, čak se nekad i uplašim i kažem sam sebi možda je previše, možda je još rano. Veseli me činjenica da prijateljstvo iz Zajednice traje i vani, čak mi se čini da je još više i ojačalo.

Nekad poželim da sve one koje sam upoznao i koji su prošli sa mnom većinu patnje i problema, koji su me pomagali kroz cijeli ovaj put, koje sam slučajno upoznao, a prije vremena su odustali i one koji me danas podržavaju i poštuju da ih sve zajedno skupim na neko mjesto, recimo igralište, da izađem dignute glave, sve zagrlim i kažem, hvala vam, hvala vam što ste bili uz mene i vjerovali u mene.

Znam da je ovo tek početak, ne zamaram puno glavu nebitnim stvarima, idem, padam i dižem se.

Priča jedne mame

Mira Kenji

* Ovo je iskustvo jedne mame koja ima dva sina u Zajednici Mondo Nuovo

Sutra će biti godina dana kako smo odveli našeg drugog sina Marka u Zajednicu. Stariji sin Vladimir već je dvije godine u Zajednici. Naša kalvarija sa sinovima je počela prije četiri godine. Tada je Vladimir krenuo u zajednicu Cenacolo. U toj zajednici je bio oko dvije godine s time da je u više navrata samovoljno napuštao Zajednicu, ulazio bi natrag i mi bi svaki put mislili sad će ostati i krenuti naprijed.

Danas shvaćam, ne može se tu ništa planirati, sve je kako nam je zapisano, uz vjeru i molitvu malo olakšamo dušu i idemo dalje. U svemu što smo prolazili s Vladimirom spoznajemo da se naš Marko isto drogira. Nije bilo problema sa njegovim ulaskom u Zajednicu poslije jednog razgovora kojeg sam vodila s njim dok je tata bio na tjednu roditelja u Nuniću. Momci su nas upozoravali na Marka, ali ja to nisam mogla zamisliti, ali ni shvatiti da je i Marko u drogi. Poslije razgovora sa mnom pristao je da ide u Zajednicu. Kad smo i njega odveli i vratili se kući bili smo kao dva duha. Sami, slomljeni, nismo baš ni puno pričali jer ne znaš od kud da počneš, što da kažeš, ali nismo krivili jedan drugoga niti smo se međusobno osuđivali.

Kako vrijeme prolazi nekako mi se čini da nam je lakše, prihvatali smo, kako Zajednica kaže jer su naša djeca u njoj. Danas mi nije ništa teško napraviti za bilo koga jer kad pogledam kako drugi brinu o mojoj djeci pa mogu i ja onda pomagati drugima. Beskrajno sam zahvalna svima koji svoje živote daruju našoj djeci, a i nama roditeljima.

Vjerujem i nadam se da će naši sinovi jednog dana postati bolji ljudi kojima se može vjerovati te imati pouzdanja u njih.

Terapeutsko – rehabilitacijski program ovisnika o drogi ili alkoholu ne može se provesti bez aktivnoga sudjelovanja roditelja u tom programu. Zbog tog razloga Zajednica Mondo Nuovo osim redovnih sastanaka za roditelje organizira i «tjedan roditelja», koji oni provode s dečkima u Zajednici. Tijekom tog tjedna roditelji rade sve ono što dečki rade svakodnevno, počevši od poslova u centru pa sve do sastanaka na kojima se priča o sebi i svojim problemima. Za roditelje su iznimno važni navedeni sastanci jer na njima imaju priliku bolje shvatiti problem ovisnosti, te kako i zašto je njihov

sin postao ovisnik. Također i roditelji pričaju o sebi i svojim problemima, tako bolje upoznaju sebe, a isto tako i dečki imaju priliku upoznati i bolje razumjeti roditelje. Na kraju «tjedna roditelja» ujek se vidi koliko su dečki i roditelji zadovoljni što su proveli tjedan dana zajedno jer su svi obogaćeni jednim pozitivnim i novim iskustvom.

Zajednica Mondo Nuovo
Nunić bb, 22305 Kistanje
Tel: 022 - 785 8580 ; Fax: 022 - 785 8581
Mob: 098 - 610 609 ; 099 - 599 7638

SAVJETOVALIŠTA:

ZADAR: Josipa Jovića 1, Tel/Fax: 023 - 311 623

RIJEKA: Kresnikova 15, Tel: 098 - 610 609

ZAGREB: Maksimirска 12, župa Sv.Jeronima
Tel: 091 - 3080 500

BENKOVAC: Petra Zoranića 5A
(prostorije Crvenog križa)
Tel: 098 - 610 609 ; 099 - 599 7638